

sammen med Folket, thi de kunne se rundt i Landet, der er ikke en eneste Godseier, uden at man ser hen til ham med Tillid og Hengivenhed fra den Befolkning, han bor imellem, men de slutte sig ikke om ham, saa længe han staar paa et politisk Standpunkt, som siger: Kun vi ere i Stand til at regjere. Men lad dem trine ned af det høie Stade, hvorpaa de staa, saa skal det nok vise sig, at Befolkningen villig og med Tillid vil slutte sig til dem. Og jeg vil sige til vore Embedsmænd, at hvis ogsaa de vilde slutte sig til os og aabent vedkjende sig de Rettigheder, Folket har ifølge Forsfatningen, saa vilde ogsaa de se, at der ikke er politisk Nag eller Had overfor dem, men at, ligesaa vist som de rundt omkring nyde al personlig Agtelse, hvor de træde op som Embedsmænd, ville de ogsaa med Lethed kunne slutte sig til Folket. — Med Hensyn til denne Dagsorden, der muligvis vil forhindre Diskussionen af det Lovforslag, der skulde have været for, vil jeg nu kun tilføie, at hvad enten dette Lovforslag kommer til Forhandling, eller det bliver forkastet, eller hvorledes det nu gaar, saa skal det ogsaa staa fast som et Vidnesbyrd om, hvad det konservative Parti kunde gjøre, naar det indtog den rette Plads i hele vort konstitutionelle Liv, at det er fra Conseilspresidenten, at dette Lovforslag er kommet, og det skal være hans Være, enten det bliver vedtaget under ham eller under en kommende Regjering, naar Noget i den Retning bliver til Lov i en overfluelig Fremtid; thi der er ingen Andre end han, der kunde og turde have fremlagt det. Det nationalliberale Parti har viist tilfulde, at det aldrig vilde have kunnet fremkomme med et Forslag, der efter dets Mening grændsede op til Socialismen. Og et Fremstridsparti, hvis det kom til Regjeringen, vilde, hvis det fremkom med et saadant Forslag, finde en forenet Opposition af de konservative og doktrinerne Elementer foruden af en stor Del af dem, der i Dieblisset høre til Venstre. Men efter at den høitærede Conseilspresident een Gang har fastslaaet det Princip, at Staten, som han sagde det i Dag, har den Pligt at tage fat paa alle disse Spørgsmaal og gribe hjælpende til, saa bringes dette Spørgsmaal aldrig mere ud af Verden, førend det har fundet en Løsning paa den ene eller den anden Maade; og naar dette sker, skulle de kommende Læder erkjende, at dets Fremkomst er hans Fortjeneste, enten det lykkes ham at føre det igjennem eller ikke.

P. Holm: Af de Udtalelser, der ere fremkomne fra Oppositionens Side, fremgaar det klart, at naar man rundt om i Oppositionen, hvor divergerende Anskuelse end kunne være, stemmer for den foreliggende Dagsorden, er det af Grunde, som bunde i den politiske Situation. Den høitærede Conseilspresident har sagt, at der siden sidst, da en saadan Situation forelaa, ikke var fremkommet noget Nyt, som kunde forandre hans Stilling til Sagen. Ikke desto mindre har den høitærede Conseilspresident gjentagne Gange henvist til de nye Repræsentanter og navnlig da til mig og min ærede Sidemand (Hørdum) her i Salen. Man skulde altsaa tro, at der var fremkommet noget Nyt, idet der i det Mindste er kommet to nye Repræsentanter for en hel ny politisk Retning, som man pleier at kalde vort Parti her inde i Thinget, siden den høitærede Conseilspresident sidst talte med dette Thing om lignende Sager som dem, der foreligge i Dieblisset. Jeg mener ikke, at Conseilspresidenten skulde tillægge vore Personer en saadan Betydning, at han skulde lægge nogen Vægt derpaa; vi høre jo ikke til de Klasser i Samfundet, der i Reglen have Betydning i de Høirestaendes Dine, men det er det Nye, der faktisk er fremkommet, og som sikkert ikke af ret Mange udenfor Høire bliver betragtet som ikke at være en politisk Begivenhed, at et, som man Alle er enige om at kalde et stort politisk Parti, ved det sidste Valg har faaet to Repræsentanter her ind i Salen; man taler i det ene Dieblis, ved at henvisse til os og til de Udtalelser, som skulle fremkomme fra os, som om deri skulde være noget Nyt, medens man i det næste Dieblis siger, at der ikke er fremkommet noget Nyt. Den høitærede Conseilspresident har sagt til Oppositionen, at han troede, at den ikke var i Besiddelse af tilstrækkelig Enighed, og at Uenigheden navnlig vilde blive konstateret, dersom de forskjellige Grupper kom til at diskutere og fremsætte deres efter hans Mening vidt forskellige Anskuelse overfor de foreliggende Lovforslag, og dette skulde være Grunden til, at man ikke havde lyst til at debattere, og skulde konstatere, at Oppositionen ikke var i Stand til at danne et virkelig regeringsdygtigt Flertal, og at den som følge deraf ikke havde noget som helst Krav paa at komme til Magten eller Net til at arbejde paa den Maade, den gjør, mod den nuværende Regjering. Det forekommer mig, at den høitærede Conseilspresident der slaar sig selv temmelig meget. Det kan dog neppe